

Sygn. akt II Ka 179/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale oskarżyciela: sierż. szt. J. M. z KPP w S.

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2018 r.

sprawy M. W.

obwinionej o czyn z art. 97 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 20 kwietnia 2018 r.

sygn. akt II W 94/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 40 zł za to postępowanie.

Karol Skocki

Sygn. akt: II Ka 179/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy w Słupcy, sygn. akt II W 94/17, obwinioną M. W. uznał za winną tego, że w dniu 09 lutego 2017r. w S. na ul. (...) kierując samochodem M. o nr rej. (...) nie zachowała należytych środków ostrożności w taki sposób, że wyjeżdżając z miejsca parkingowego zarysowała zaparkowany obok samochód marki R. (...) o nr rej. (...) tj. wykroczenia z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył jej karę grzywny w kwocie 400 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca obwinionej zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. Mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 8 k.p.w., art. 39 § 1 i 2 i 3 k.p.w., poprzez wydanie wyroku skazującego bez istnienia dowodów uprawdopodobniających fakt popełnienia wykroczenia,
2. Mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na przyjęciu, że obwiniona popełniła zarzucane jej we wniosku o ukaranie wykroczenie w dniu 09.02.2017 r. podczas gdy w dniu 9.02.2017 r. przebywała ona w domu, miała wolne i nie było jej w tym dniu w pracy.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniosła o uniewinnienie obwinionej od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, ewentualnie na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 104 § 1 pkt. 1 k.p.w. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej M. W. okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia obwinionego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

W ocenie sądu odwoławczego dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów, odnośnie zarzucanego obwinionej czynu spełnia przedstawione powyżej wymagania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sprawstwo obwinionej w zakresie zarzucanego jej czynu nie budzi w przedmiotowej sprawie żadnych wątpliwości. Co prawda rację ma skarżący obrońca, iż brak jest w aktach sprawy informacji w zakresie monitoringu z dnia 09 lutego 2017 r, niemniej jednak jak wskazywał oskarżyciel monitoring z zakładu pracy przez organ prowadzący postępowanie został przeanalizowany. Jednak z przyczyn technicznych nie można go było dołączyć do akt na płycie, ale gdyby na nim ujawniono coś istotnego dla sprawy to zostałyby to opisane i w tym fragmencie zgrane. Z informacji zebranych w sprawie wynikało, że monitoring swym zasięgiem nie obejmował miejsca parkowania samochodu pokrzywdzonej.

Zatem uznać należy, iż wszelkie istotne kwestie zawarte na monitoringu zostałyby do przedmiotowych akt załączone.

Niemniej jednak, wbrew twierdzeniom skarżącej wystarczającym dla przypisania obwinionej M. W. winy były zeznania świadków, w tym pokrzywdzonej oraz opinia biegłego sądowego z przeprowadzonych badań kolizji drogowej.

Pokrzywdzona S. N. w swoich zeznaniach niezmiennie wskazywała, iż obwiniona początkowo przyznała się do otarcia jej samochodu, jednak po konsultacji z mężem wycofała się z tego.

Obwiniona w trakcie przesłuchania natomiast nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, twierdząc że do otarcia jej samochodu doszło w trakcie wyjazdu z garażu (wersja ta została również uwzględniona przez biegłego w opinii), ale ponadto wskazała, iż to szwagier podpowiedział, że te zarysowania na pojazdach do siebie nie pasują i przecież ona nigdy nie parkuje w tamtym miejscu.

Bez znaczenia pozostają argumenty skarżącej, iż obwiniona M. W. w dniu zdarzenia miała dzień wolny od pracy a zatem nie mogła znajdować się na przedmiotowym parkingu. Jak słusznie, bowiem wskazał sąd I instancji jest to parking otwarty, znajduje się poza zakładem pracy i może tam parkować każdy, kto znajdzie wolne miejsce parkingowe. Ponadto obwiniona mogła skorzystać z tego parkingu nie tylko w dni kiedy świadczyła pracę, ale także w każdym innym dniu, przyjeżdżając do zakładu pracy w innym celu, bądź skorzystać z parkingu w ogóle nie udając się do zakładu pracy.

Nie mają również racji bytu argumenty skarżącej, iż obwiniona M. W. parkuje zawsze na tym samym miejscu. Logicznym jest, iż skoro parking jest ogólnodostępny to miejsce zaparkowania uzależnione jest od liczby wolnych miejsc parkingowych.

W przedmiotowej sprawie znamienne znaczenie ma opinia biegłego E. Ł.. Z opinii tej wynika, iż przeprowadzona analiza śladów na samochodzie R. (...) nr rej. (...) i samochodzie (...) nr rej. (...) wykazała, iż uszkodzenia pojazdu R. (...) powstały niewątpliwie od wzajemnego oddziaływania elementów nadwozie tych samochodów i mogły powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną S. N.. Natomiast pojedyncze zarysowania na bocznej lewej części zderzaka przedniego i błotniku przednim lewym samochodu M. (...), wskazane żółtymi strzałkami na zdjęciu w opinii nr (...) (str. 64 akt), mogły powstać w sposób opisany przez obwinioną podczas wyjazdu z garażu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla uznania M. W. za winną wykroczenia z art. 97 k.w.

Reasumując, dokonana przez sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionej wykroczenia z art. 97 k.w

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Nadto na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych. sąd odwoławczy zasądził od obwinionej M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego oraz opłatę w kwocie 40 zł za to postępowanie.

SSO Karol Skocki